

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 listopada 2007 r. — Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH, Stadtwerke Uelzen GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Vattenfall Europe Nuclear Energy GmbH, dawniej Hamburgische Electricitäts-WerkeAG

(Sprawa C-176/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc rzekomo przyznana przez władze niemieckie dla elektrowni atomowych — Rezerwy na zamknięcie elektrowni i zagospodarowanie odpadów radioaktywnych — Niedopuszczalność skargi przed Sądem Pierwszej Instancji — Bezwzględna przeszkoda procesowa)

(2008/C 22/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH, Stadtwerke Uelzen GmbH (przedstawiciele: D. Fouquet i P. Becker, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Kreuzschitz, pełnomocnik), E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Vattenfall Europe Nuclear Energy GmbH, dawniej Hamburgische Electricitäts-WerkeAG (przedstawiciele: U. Karpenstein i D. Sellner, Rechtsanwälte)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie T-92/02 Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2001)3967 wersja ostateczna z dnia 11 grudnia 2001 r. stwierdzającej, że niemiecki system zwolnienia podatkowego rezerw ustanowionych przez elektrownie atomowe na zagospodarowanie odpadów radioaktywnych i ostateczne zamknięcie ich urządzeń nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE — Obowiązek wszczęcia przez Komisję postępowania kontradyktoryjnego przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE w przypadku trudności w ocenie lub wątpliwości

Sentencja

- 1) Wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie T-92/02 Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH i in. przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Skarga wniesiona przez Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH i Stadtwerke Uelzen GmbH do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2001) 3967 wersja ostateczna z dnia 11 grudnia 2001 r. stwierdzającej, że niemiecki system zwolnienia podatkowego rezerw ustanowionych przez elektrownie atomowe na całkowicie bezpieczne zagospodarowanie odpadów radioaktywnych i ostateczne zamknięcie ich urządzeń nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

- 3) Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH i Stadtwerke Uelzen GmbH zostają obciążone kosztami postępowania poniesionymi w obu instancjach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 z 3.6.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 listopada 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Deutsche Telekom AG przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-262/06) ⁽¹⁾

(Sektor telekomunikacji — Usługa powszechna i prawa użytkowników — Pojęcie „obowiązków”, które należy tymczasowo utrzymać w mocy — Artykuł 27 akapit pierwszy dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) i art. 16 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) — Taryfikacja świadczeń usług telefonii głosowej — Obowiązek uzyskania zezwolenia administracyjnego)

(2008/C 22/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Telekom AG

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 27 zdanie pierwsze dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) (Dz.U. L 108, str. 33) oraz art. 16 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, str. 51) — Pojęcie utrzymywanych tymczasowo w mocy przez państwa członkowskie „wymogów” — Istniejący system uzyskiwania zezwolenia na pobieranie opłat za świadczenie usług w zakresie telefonii głosowej dla użytkowników końcowych przez przedsiębiorstwo zajmujące do tej pory pozycję dominującą

Sentencja

Artykuł 27 akapit pierwszy dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) i art. 16 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) powinny być interpretowane w ten sposób, iż należy tymczasowo utrzymać w mocy ustawowy obowiązek uzyskania zezwolenia na taryfy za świadczenie usług w zakresie telefonii głosowej dla użytkowników końcowych przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą na tym rynku, taki jak obowiązek przewidziany w art. 25 ustawy o telekomunikacji (Telekommunikationsgesetz) z dnia 25 lipca 1996 r., wynikający z prawa krajowego obowiązującego przed ustanowieniem nowych ram regulacyjnych, a także stwierdzające ten obowiązek akty administracyjne.

(¹) Dz.U. C 212 z 2.9.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Ursula Voß przeciwko Land Berlin

(Sprawa C-300/06) (¹)

(Artykuł 141 WE — Zasada równości wynagrodzeń pracowników płci męskiej i pracowników płci żeńskiej — Urzędnicy — Uposażenie za godziny nadliczbowe — Dyskryminacja pośrednia pracowników płci żeńskiej zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy)

(2008/C 22/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ursula Voß

Strona pozwana: Land Berlin

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 141 traktatu WE — Przepisy krajowe przewidujące, zarówno w stosunku do pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy jak i zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, niższe wynagrodzenie za godziny nadliczbowe w porównaniu z wynagrodzeniem otrzymywanym za godziny przepracowane w ramach pensum — Wynagrodzenie nauczycielki zatrudnionej w niepełnym wymiarze czasu pracy, lecz świadczącej ponadto pracę w godzinach nadliczbowych, niższe od wynagrodzenia, które otrzymywałby urzędnik, gdyby taka sama liczba godzin

była przepracowana w ramach pełnego wymiaru czasu pracy — Dyskryminacja pośrednia pracowników płci żeńskiej

Sentencja

Wykładni art. 141 WE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu dotyczącemu wynagradzania urzędników takiemu jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który, po pierwsze, definiuje godziny nadliczbowe przepracowane zarówno przez urzędników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, jak i urzędników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy jako godziny przepracowane ponad indywidualne pensum, a po drugie, ustala niższą stawkę wynagrodzenia za te godziny niż stawka za godziny przepracowane w ramach indywidualnego pensum, co skutkuje tym, że urzędnicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy otrzymują niższe wynagrodzenie od urzędników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy za godziny przepracowane ponad ich indywidualne pensum aż do wysokości liczby godzin, jakie zobowiązany jest przeprowadzić urzędnik zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w ramach swego pensum, w przypadku gdy:

— wśród wszystkich pracowników objętych zakresem rozpatrywanego przepisu dotyczy to znacznie wyższego odsetka pracowników płci żeńskiej niż męskiej;

oraz

— nierówne traktowanie nie jest uzasadnione obiektywnymi czynnikami niezwiązanymi z jakąkolwiek dyskryminacją ze względu na płeć.

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 listopada 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil — Hiszpania) — Alfredo Nieto Nuño przeciwko Leonci Monlleó Franquet

(Sprawa C-328/06) (¹)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 4 ust. 2 lit. d) — Znaki towarowe „powszechnie znane” w państwie członkowskim w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej — Znajomość znaku towarowego — Zasięg geograficzny)

(2008/C 22/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alfredo Nieto Nuño

Strona pozwana: Leonci Monlleó Franquet